

ПРОЛОГ

ЕЛИ

Не исках да отивам.

– Моля те, мамо, не може ли да отидем утре?

Мама не ми отговори около минута, отметна русата си коса от лицето и изтри капчиците пот, избили върху челото ѝ и над горната ѝ устна. Страните ѝ отново бяха яркочервени от треската, а зелените ѝ очи изглеждаха едновременно помътнели и блестящи като повърхността на локвите на паркинга пред жилищния ни комплекс, след като е валяло.

– Трябва да отидем, Ели. Днес се чувствам по-добре, а не знам дали утре ще бъда.

Мама не изглеждаше добре. Всъщност изглеждаше по-зле, отколкото през последните седмици. Дори още по-зле, отколкото в деня, когато намери листа, залепен на нашата врата, и плака, а после се върна в леглото и три дни не стана. Плашеше ме колко болна изглеждаше тя, а аз не знаех какво да направя.

Бях свикнала да чукам на вратата на госпожа Холифийлд и да моля за помощ, когато тя все още живееше в нашата сграда. Тя идваше с пилешка супа и понякога с кутия с ледени близалки и говореше с мама с тих, успокояващ глас, докато аз гледах анимационни филмчета. Винаги се чувствах по-добре след посещението на госпожа Холифийлд, а изглежда, също и мама. Но госпожа Холифийлд вече не живееше в нашия жилищен комплекс. Госпожа Холифийлд беше получила нещо, наречено тромб¹, и я бяха отнесли върху бяла носилка.

След това някакви млади хора, които никога преди не бях виждала, дойдоха и почистиха апартамента ѝ. Когато ги чух да

---

¹ Съсирек, намиращ се в кръвоносната система, който може да причини тежки заболявания като инсулт, инфаркт и др. – Б. пр.

спорят кой да плати разноските по погребението, разбрах, че тя е мъртва. Мама не спираше да плаче и да повтаря: „Какво ще правя сега? О, мили боже, какво ще правя сега?“. Но аз не плаках, макар да исках, защото веднъж, когато мама беше на лекар, госпожа Холифийлд ми каза, че когато умреш, отлиташ в небето, също като птица. Тя каза още, че небето е най-прекрасното място, което човек изобщо може да си представи, с павирани със злато улици и цветя в цветове, които дори не съществували тук, на земята. Затова се опитах да бъда щастлива заради госпожа Холифийлд, въпреки че щяха да ми липсват прегръдките ѝ, смехът ѝ, червените ледени близалки, които ми бяха любимите, и дарбата ѝ да кара мама да се усмихва.

– Върви по-бързо, Ели. Не мога да те влача. – Аз закрачих по-бързо, опитвайки се да не изоставам от мама. Тя вървеше бързо и аз почти подтичвах редом с нея. – Вече приближаваме до къщата на баща ти.

Преглътнах с усилие, главата ми се маеше. Не бях сигурна дали искам да се запозная с моя баща, но бях любопитна. Чудех се как изглеждаше, дали беше красив като актьорите в сапунените опери, които мама гледаше. Тя сякаш много ги харесваше, затова знаех, че точно такъв мъж би избрала за мой баща. Представях си го в костюм, с гъста вълниста коса и големи равни зъби. Надявах се той да реши, че съм хубава, въпреки дрипавите ми дрехи. Надявах се, че ще ме хареса, макар да ни беше напуснал дори още преди да се родя.

Ние стигнахме пред малка къща, с лющеща се боя и кепенци, които висяха накриво. Мама спря пред нея и стисна ръката ми.

– Господи, дай ми сили. Нямам избор, нямам избор – промърмори, преди да се обърне и да приклепне пред мен. – Ето че дойдохме, бебче. – Очите ѝ плуваха в сълзи, устните ѝ трепереха и аз бях разтревожена от това колко болна изглеждаше. Но тя се усмихна толкова сладко и ме погледна право в очите. – Ели, скъпа моя, знаеш, че те обичам, нали?

– Да, мамо.

Тя кимна.

– Не съм направила много добри неща на този свят, бебче. Но единственото нещо, което съм направила идеално, това беше *ти*. Ти си толкова добро и умно момиче, Ели.

Не забравяй това, става ли? Каквото и да се случи, никога не забравяй това.

– Добре, мамо – прошепнах.

Никога не съм се чувствала по-изплашена и не знаех защо. Мама се надигна, сетне оправи жилетката ми с липсващи копчета и разплетен подгъв. Изглежда смръщено обувките ми, очите ѝ се задържаха още няколко секунди върху дупката на единия ми пръст, преди да се изправи, да ме улови за ръката и да ме поведе към вратата на грозната малка къща.

Мама почука и аз чух мъж да крещи от другата страна на вратата. Звучеше ядосан и гласът му ме изплаши. Аз се притиснах към нея. Мама обвини раменете ми с ръка и двете зачакахме. Мама беше толкова гореща и сега цялото ѝ тяло трепереше. Тя се облегна на мен и аз се притесних, че двете може да паднем. Знаех, че имаше нужда от лекар, но тя престана да ходи на лекар още преди месеци, макар че не ставаше по-добре. Не трябваше ли лекарите да те накарат да се почувстваш по-добре?

След минута вратата се отвори и пред нас застана висок мъж, от устата му висеше цигара. Аз го стрелнах с поглед, а той се втренчи в мама и мен.

– Да?

Мама погали косата ми.

– Здравей, Брад.

Мъжът остана мълчалив, докато всмукваше от цигарата, сетне очите му се разшириха и той най-после промълви:

– Синтия?

Почувствах как мама се отпусна и я погледнах. Върху лицето ѝ бе разцъфтяла голяма усмивка. Същата, която използваше, когато се опитваше да убеди госпожа Гадеро да ни позволи да платим наема по-късно. Аз хвърлих още един поглед към Брад, *моя татко*. Беше висок като актьорите от сапунените опери, но това беше единственото, по което си приличаха. Косата му беше дълга и висеше на мазни кичури, а зъбите му бяха жълти и криви. Но двамата имахме еднакви сини очи и същия цвят коса, златистокестеняв, както го наричаше мама.

– Е, проклет да съм. Какво правиш тук?

– Може ли да влезем?

Ние влязохме в къщата и аз огледах мебелите, също толкова

ва стари и очукани като нашите у дома. Чух мама да си поема дълбоко дъх.

– Има ли някъде, където да поговорим?

Брад присви очи и отмести поглед между мен и мама, преди да каже:

– Разбира се, ела в спалнята.

– Ел, седни на дивана, скъпа. Ей сега се връщам – рече мама и сякаш леко се олюля, преди да се съвземе.

Червените петна върху страните ѝ бяха станали още по-ярки.

Аз седнах и се втрених в екрана на телевизора пред мен. Давах някакъв футболен мач, но звукът беше изключен, затова чувах мама и татко да разговарят откъм коридора.

– Тя е твоя, Брад.

– Какво, мамка му, искаш да кажеш с това, че *тя е моя*? Каза ми, че си направила аборт.

– Ами аз... не направих. Не можах. Знаех, че ти не я искаше, но не можех да погубя моето бебе.

Чух как моят татко изруга и в гърлото ми се оформи голяма буца. Моят татко не ме е искал. Изобщо. Дори досега не знаел, че мама ме е задържала. Дори не е подозирал, че съм жива. Мама не ми беше казвала нещо различно, но дълбоко в себе си аз не спирах да се надявам, че е имало основателна причина татко да си тръгне. Продължавах да се надявам, че когато той ме види, ще ме вземе в прегръдките си и ще ми каже, че всичко ще бъде наред, че е горд да ме има за дъщеря. *Както мама ми е казвала през цялото време*. А после ще намери лекар, който ще накара мама да се почувства по-добре.

– Тя наистина е добро момиче, Брад. Сам виждаш колко е красива. Освен това е умна. Тя наистина е много сладка и добре възпитана...

– Какво искаш от мен, Синтия? Пари? Аз нямам пари. Нямам нищо за теб.

– Не искам пари. Трябва да я вземеш. Аз... аз умирам, Брад. – Гласът ѝ се снижи и аз едва я чувах. – Имам рак в последен стадий. Остава ми много малко време – седмици, може би дори дни. Изгониха ни от апартамента. Мислех, че съседката ще прибере Ели... но тя почина и аз нямам никого друго. Сега ти си всичко, което Ели има на този свят.

Сърцето ми се сви в гърдите, стаята се завъртя пред очите ми и една сълза се търкулна по бузата ми. *Не, мамо, не.* Не исках да чувам това. Не исках това да е истина. Не исках мама да отлети към небето като птица. *Исках тя да остане тук. С мен.*

– Ами съжалявам да го чуя, но да я взема? По дяволите, не я исках преди седем години и не я искам и сега.

Аз се намръщих и зачоплих кожичката около нокътя си, чувствайки се дребна и грозна като мършавата котка, която мама никога не ми позволи да нахраня.

– Моля те, Брад, аз...

Чух шумолене и проскърцване на легло, сякаш мама беше седнала. Тя помоли за чаша вода и татко излезе от стаята с гневно изражение. Той ми хвърли сърдит поглед и аз потънах в дивана. Стори ми се, че чух врата да се отваря и затваря в задната част на къщата, но не бях сигурна, а после моят татко излезе от стаята, която навярно беше кухнята, с чаша с вода в ръка и тръгна надолу по коридора.

Чух го да ругае. Чух го да вика името на мама, а после се втурна във всекидневната и запрати чашата в стената, която се разби и по пода се посипаха стъкла. Аз изкрещях и се свих на топка.

– Е, не е ли страхотно? Онази уличица просто стана и си тръгна. Измъкнала се е през задната врата. *Кучка.*

Примигнах, сърцето ми препускаше. *Мамо? Не, мамо, не ме оставяй тук! Моля те, не ме оставяй тук!*

Скочих и хукнах надолу по коридора, видях задната врата, отворих я и изтичах на улицата зад къщата. Никой не се виждаше.

Моята мама си бе отишла.

Дори не се бе сбогувала с мен.

Дори не се бе сбогувала с мен.

Тя ме беше оставила тук.

Свлякох се на колене на земята и се разридах.

Мамо, мамо, мамо.

Брад ме вдигна и твърдата, пареща плесница през лицето ме накара да се задавя със сълзите си.

– Млъквай, хлапе. Майка ти замина.

Той ме повлече обратно вътре, където ме запрати отново

върху дивана. Стиснах очи, страхът се разпростря по тялото ми като малките иглички, които чувствах, когато прекалено дълго седях върху крака си. Когато отворих очи, Брад се взираше в мен. Изражението на лицето му ме изплаши още повече. От гърлото му се изтръгна звук на отвращение, после той се извърна и излезе. Нямах го с часове. Аз седях свита на дивана и се полюшвах леко, докато денят премина в нощ.

Мама никога не ме оставя сама за толкова дълго. Аз винаги съм добро момиче и правя това, което ми е казано, но тя никога не отсъства толкова дълго. Не ми харесва мизантропията тук. Не ми харесва звукът на капещата вода. Не ми харесва този изтръбушен диван. Аз съм изплашена. Аз съм изплашена. Мамо, моля те, върни се и ме вземи.

Когато Брад най-после се прибра, включи лампите и ме накара да примигна от внезапната ярка светлина, изглеждаше още по-бесен, отколкото преди да излезе. Седна, запали цигара, всмукна дълбоко и издиша. Очите ми се насълзиха от дима.

– Какво ще правя с теб, хлапе? Какво, мамка му, ще правя?

Извърнах глава, опитвайки се да преглътна напирещото ридание.

Госпожа Холифийлд ми беше казала, че сърцата трябва да туптят през цялото време, за да ни поддържат живи. Госпожа Холифийлд беше казала, че когато сърцето ти спре да тупти и отидеш на небето, повече не чувстваш болка. Сърцето на госпожа Холифийлд беше спряло да тупти. *Сърцето на моята майка също ще спре да тупти.* Моето сърце все още туптеше, макар да имах чувството, че се разпада в гърдите ми. Не исках повече да ме боли. Исках сърцето ми да спре да тупти, за да отлети към небето и да бъде с госпожа Холифийлд. *И мама.*

Казах на сърцето си да спре да тупти.

Казах му да не боли повече.

Казах на сърцето си, че повече няма да му позволя да боли.

Никога.

ГЛАВА 1

---

*Ела с мен, аз ще ти помогна.
Струва ми се, че се нуждаеш от приятел.*

РЕЙСЪР, РИЦАРЯТ НА ВРАБЦИТЕ

КРИСТЪЛ

В наши дни

Той не принадлежеше на това място. Не бях сигурна защо тази мисъл тутакси изникна в ума ми в мига, в който погледът ми попадна върху него. Но точно това си помислих. Не беше заради начина, по който той изглеждаше, бях виждала красиви, спретнато облечени и порядъчни момчета тук и преди. Дай им няколко капки алкохол или няколко полъха от алфа-мъжкарската атмосфера, просмукана във въздуха, и те щяха да се държат като всички останали пияни глупаци, нетърпеливи да се разделят с парите си и обичайното благоприличие, което навярно притежават. И той не беше на мястото си не защото изглеждаше изплашен. И това бях виждала преди – очи, стрелкащи се напосоки, нервни и развълнувани от всичко наоколо. Не, мъжът, който седеше сам на масата в дъното на помещението и предпазливо отпиваше от светлата бира „Милър Лайт“, не изглеждаше изплашен, по-скоро любопитен. Главата му бавно се въртеше, докато той се оглеждаше наоколо, а погледът ми неволно следваше неговия, опитвайки се да отгатна какво си мисли.

Собственото ми любопитство ме смущаваше и притесняваше. Беше необичайно за мен да се интересувам от мъжете, които идваха тук, и аз не можех да намеря обяснение. Затворих очи, изтласквайки мислите си, докато гръмката музика изпълваше главата ми. Когато представлението ми свърши, избухнаха аплодисменти и аз лепнах усмивка върху лицето си.

Ангъни се движеше зад гълпата, за да се увери, че никои не си позволява волности, отблъсквайки далече от мен онези, които го правеха, без да обръща внимание на протестите им. Пет минути по-късно, когато се обърнах, за да напусна сцената, очите ми срещнаха тези на мъжа в дъното, който все още седеше на същата маса и ме наблюдаваше. Изпънах гръб – нещо в лицето му смушаваше ума ми. Сигурна бях, че не съм го виждала тук преди. Познавах ли го? Това ли продължаваше да привлича вниманието ми?

След като се озовах зад кулисите, измъкнах парите от белято си и изгладих банкнотите, за да мога да ги свия в дебела пачка.

– Добра работа, скъпа – похвали ме Чери, когато ме приближи на път към сцената.

– Благодаря.

Усмяхнах се и нежно стиснах ръката ѝ, докато се разминавахме.

Отключих шкафчето си в коридора и напъхах парите в чантата си, преди да се отправя към гримьорната, която делях с още две момичета. Те имаха свободна вечер, затова за пръв път имах това пренаселено място само за себе си. Отпуснах се на стола пред малката тоалетка, наблъскана с кутийки, тубички и комплекти гримове, бурканчета с хладен крем, шишенца с лосиони и парфюми. Докато седях в тишината на стаята, в главата ми отекваха звуците на мъжете в публиката, които току-що бяха наблюдавали моя танц – шумни аплодисменти, викове, подвиквания и подсвирквания, описващи с отвратителни подробности какво искаха да направят с мен. Все още усещах дъха им, вонящ на бира, миризмите на тежък одеколон и телесна пот, които ме обгръщаха, докато се навеждах и танцувах към всички онези мъжки кръсъци и протегнати ръце.

За миг си представих как помитам с ръка всички шишенца и бурканчета пред мен на пода и гледам как се разбиват на парчета, а съдържанието им се разплесква в една лепкава смесица от белезникави цветове и сладникави миризми. Разтърсих глава и се втренчих в отражението си в огледалото, обзета от внезапното желание да грабна една кърпа и да започна да търкам и размазвам напластения по лицето ми грим. *Господи, какво не ми е наред?* Огромна буца е застанала на гърлото ми и аз се

изправих толкова бързо, че столът, на който седях, се наклони назад и падна шумно на пода.

– Кристъл?

Извърнах се при звука на гласа на Антъни. Не знам какво е било изражението на лицето ми, но той се намръщи.

– Добре ли си, момиче?

Кимнах с рязко движение на главата.

– Аха, да, добре съм. Просто съм жадна.

Приближих се до диспенсъра със студена вода, взех картонена чаша, напълних я и я изпих на един дъх, преди отново да погледна към Антъни.

– Какво има?

– Имаш две молби за индивидуален танц.

Напълних още веднъж картонената чаша и отпих една глътка.

– Добре.

– Малко допълнителни пари никога не са излишни, нали?

Ъгълчето на устната му леко се повдига.

– Никога не са излишни – промърморих.

Антъни остана неподвижен, със свити в права линия устни, докато ме изучаваше със сериозно изражение.

– Мога да им кажа, че си уморена.

Наистина съм. Уморена съм. Уморена съм от всичко това. Уморена от живота. Поклатих глава, опитвайки се да се отърся от мрачните мисли, отново завладели ума ми.

– Не, само ми дай минута и съм готова.

Антъни наклони глава и затвори вратата зад гърба си. Поех дълбоко дъх и се приближих отново към тоалетката. Наведох се и използвах пръста си, за да оправя размазания се грим по лицето ми. Изправих се и се ухилих на отражението си.

– Време е за шоу – прошепнах, преди да се извърна, да отворя вратата и да закрача надолу по коридора, където ме очакваше кльощав тип с провиснала тъмноруса коса и издължено лице.

Той подскочи, когато приближих, и се изправи като бастун, докато голямата му адамова ябълка се движеше нагоре-надолу в гърлото му. В моето се надигна горчилка. Отправих му знойна усмивка.

– Здравсти, захарче. Готов ли си за мен?

* * *

Наближаваше времето да затваряме, когато изиграх последния си танц, и отново се отправих към гримьорната. Разкърших врата си наляво и надясно и въздъхнах едновременно от облекчение и умора. Когато ние, момичетата, не танцувахме – независимо дали на сцената, или зад затворени врати, – сервирахме напитки. Управителят, Родни, обичаше да присъстваме в салона, харесваше му онова навеждане над масите, за да поднесем питиетата, и отъркването, докато минавахме покрай възбудените мъже, които обслужвахме, окучавайки ги да продължават да харчат пари. Да се справяш с мерзка група пияници и да се държиш дръзко пред погледите на техните приятели, беше противно. Досадно. Но това увеличаваше тяхната *щедрост*, когато бях на сцената, затова правех това, което беше нужно. Едва доловимо намигване към масата и всеки идиот си въобразяваше, че следващият ми танц е специално за него.

Преоблякох се бързо с униформата си, състояща се от миниатюрни бели шорти, риза на черни и бели райета, завързана под гърдите ми, и червени сандали с тънки, високи токчета, и отворих вратата, за да направя няколко последни обиколки в салона на бара. Сепнах се, както и мъжът, застанал отвън в коридора, облеган на противоположната стена. *Какво, по дяволите?* Къде беше Антъни? Очите ми се стрелнаха надолу към пустия коридор, но от Антъни нямаше и следа. Високият мъж, същият, за когото си мислех по-рано вечерта, се изправи и прокара ръка през кестенявата си коса, мигом добивайки смутен вид.

– Не бива да бъдеш тук – заявих, скръствайки ръце пред гърдите си.

Не съм сигурна защо се опитвах да прикрия това, което той вероятно бе зяпал по-рано.

– Съжалявам. Не бях сигурен за протокола.

Повдигнах вежди.

– Протокола?

Той поклати леко глава.

– Ами, ъ, процедурата за среща с теб.

Наклоних леко глава настрани. Добре, този тип беше потенциално луд.

– *Процедурата* е, че трябва да минеш през Антъни. Голе-

мия чернокож мъж, сещаш ли се? Онзи със страховитото изражение? Прекършва мъжете надве, ако се забъркат с някое от момичетата му.

Очите ми отново се стрелнаха надолу по коридора.

– А. Да, той се оправя с някакво сбиване отвън.

Извърнах отново поглед към него.

– Аха. И ти реши да действаш?

Отстъпих назад към гримьорната, готова да се барикадирам вътре, ако той се опиташе да направи нещо.

Мъжът примигна и застина за секунда, преди да бръкне в джоба на самото си. Извади ръка и хвърли нещо към мен. Аз инстинктивно се протегнах и го улових. Връзка ключове. Погледнах го, свивайки недоумяващо вежди.

– Ако направя нещо, което да те изнерви, можеш да извадиш очите ми с тях.

– Да ти извадя очите? Аха, предпочитам да не го правя.

– Няма да ти дам повод. Не искам да те нараня.

Ангъни се появи в дъното на коридора, тръскайки ръката си, сякаш я бе контузил.

– Хей, не бива да си тук.

О, слава богу.

– Знам. Извинете. Не знаех правилата.

– Незнанието не е извинение, човече. Разкарай си задника от тук. Добре ли си, Крис?

Аз кимнах.

– Искам само десет минути – припряно рече мъжът, вдигайки ръце.

Не бях сигурна дали жестът му означаваше, че е невъоръжен, или десетте пръста бяха в тандем с обещанието за ограничено време.

– Съжалявам, но картата ми с танци в скута е запълнена за вечерта, захарче.

– Не искам това. Просто искам да поговорим.

А, един от *онези*. Едва не завъртях очи. Ала нещо в мен ме застави да се съържа. Не можех да определя какво беше. Мъжът безспорно беше красив. Доста привлекателен, с тази гъста кестенява коса, къдреща се върху яката зад врата му, и класическа мъжествена фигура. Но аз съм познавала в живота си неколцина красиви мъже. Всеки един от тях имаше зла жилка,

широка няколко километра. Красотата накрая те отвеждаше към едно голямо никъде. Всъщност понякога беше по-лоша. Съдейки по собствения си опит, красавците си мислеха, че са божи дар за жените и че е тяхно морално задължение да сеят семето си надлъж и шир.

Не, имаше нещо повече от това. Беше стаено в очите му. Очите му излъчваха някаква невинност, каквато не бях виждала преди. Нежност, с която определено не бях свикнала. Изражението му беше изпълнено с надежда, но не отчаяна, и аз не забелязах похот в очите му. Той изглеждаше... искрен. Може би наистина просто искаше да поговорим.

– Всичко е наред, Антъни.

Антъни отпусна ръката си, готова да сграбчи мъжа за лакътя, и отстъпи назад.

– Сигурна ли си?

– Аха. – Погледнах към мъжа. – Десет минути. – Вдигнах връзката с ключове, единият стърчеше между пръстите ми. – И не ме карай да ги използвам. Нямам желание, но ако ме принудят, ще излезеш сляп от стаята, захарче.

– Гейбриъл – рече той и лека усмивка озари лицето му. – Казвам се Гейбриъл.

Като ангела¹? Нищо чудно, че помислих, че не принадлежеше на това място.

– Добре.

Отстъпих настрана и той мина край мен, за да влезе в гримьорната. Кимнах на Антъни, а сетне побутнах вратата, оставяйки я полуотворена. Знаех, че Антъни щеше да остане наблизо.

– И така, какво води готин мъж като теб в това свърталище на греха, захарче?

– Гейбриъл. А ти си Кристъл?

– Наоколо съм Кристъл.

Той ме изгледа продължително, което беше доста смущаващо. След миг кимна, сякаш бе разбрал нещо, което аз не проумявах.

– Разбирам.

---

¹ Гавриил е архангел, който в юдаизма, християнството и исляма открива посланията на Бога. – Б. пр.

При тази дума и многозначителния му поглед, малък изблик от смут и гняв рикошира в корема ми като топче във флипер машина. Усмихнах се предразполагащо и се настаних върху малкия тъмnozлатист диван, облегнах се назад и кръстосах крака. Вдигнах ръце и се заиграх лениво с възела между гърдите ми. Наблюдавах как очите му проследиха движението ми и леко проблеснаха, преди той да ги извърне. Аха, ето я – похотта. Също като всеки друг мъж. *Познато*. Поех дъх, задоволство и спокойствие се разлиха по тялото ми,

– И за какво искаш да говорим?

Той се прокашля, пхна ръце в джобовете си, накланяйки леко глава, така че един кичур от косата му падна върху челото му. Позата му, начинът, по който присви леко очи към мен, раздвижиха паметта ми и аз внезапно осъзнах откъде го познавам. *Изгубеното момче*. Думите се оформиха в съзнанието ми, сякаш някой ги беше надраскал там. Той се казваше Гейбриъл Долтън и беше изчезнал, когато беше малко дете. Беше огромна сензация по новините, когато той бе избягал от похитителя си и се бе завърнал у дома. По онова време дори още не бях тийнейджърка, но въпреки това бях чула тук и там за тази история. Разбира се, точно по времето, когато Гейбриъл се беше прибрал у дома, моят свят отново се бе разпаднал.

Беше изминало известно време, откакто за последен път бях видяла снимката му по новините, но със сигурност го познах.

– Не бива да посещаваш подобно място. Ако някой те познае, представям си с какво нетърпение ще пожелае да те снима.

Той застина за част от секундата, след което отново се отпусна. Седна върху металния стол, разположен срещу дивана, на който седях, и очаквателно ме погледна, като мъжете, очакващи танц в скута. Само че... някак си беше различно. Искаше ми се да можех да определя точно какво беше това, заради което присъствието му тук ми се струваше толкова погрешно. Може би беше фактът, че той изглеждаше *мил*. А аз не можех да си спомня някога да съм мислила това заради който и да е мъж, пристъпил прага на този клуб. Гейбриъл изпусна бавно дъх и прокара ръка през косата си, отмятайки я от челото.

– Предполагам, че е добре, задето ме разпозна. Може би това ще улесни задачата ми. – Като че ли говореше по-скоро на себе си, затова не отговорих. Той ме погледна право в очи-

те. – Май трябваше да обмисля тази стъпка по-добре, вместо просто да се появя.

Разтърка длани върху бедрата си, сякаш се бяха изпотили.

– Ще обясниш ли какво искаш, или ще трябва сама да се досетя?

Моят посетител поклати глава.

– Не, не, извини ме. Не желая да губя времето ти. – Отново замълча. – Работата е там, Крис... – Прочисти гърлото си. – Работата е там, че заради моето минало, за което ти, изглежда, знаеш малко, аз, ъ, намирам за трудно да понасям... близостта.

Две розови петна се появиха върху скулите му. Да не би той да се *изчервяваше*? Господи, дори не знаех, че мъжете *могат* да се изчервяват. Сякаш някак си моето мнение имаше значение за него. Нещо малко и топло премина в мен, нещо, което няхах представа как да определя.

– Близостта?

Намръщих се, смутена от мекотата в тона ми.

Той стисна устни, страните му поруменияха още повече.

– Аз намирам за трудно физически да се приближавам до хората. Или по-скоро за мен е емоционално мъчение. Ъ... – Той тихо се засмя, издаде притеснен звук. – Господи, не звучеше толкова жалко в главата ми. – Зареза поглед някъде зад мен. – Или може би е звучало. Може би просто е по-зле да го чуеш на глас.

– Какво точно мога да направя за теб, захарче?

Гласът ми все още звучеше меко. За мое удивление, сърцето ми се сви и през мен премина тръпка на състрадание заради начина, по който Гейбриъл се опитваше да се пребори със себе си пред мен. Непознатото чувство ме обърка и аз изправих гръб.

– Гейбриъл – поправи ме той.

– Добре, какво мога да направя за теб, *Гейб*?

Той не се усмихна с устни, но очите му леко се присвиха, сякаш го бе направил. Ала в следващия миг бръчиците около очите му се изгладиха и аз се зачудих дали е било *някакъв вид* усмивка, или просто моето въображение.

– Можеш да ми помогнеш да се упражнявам да бъда докосван от жена. Да се чувствам удобно, ако някой навлезе в личното ми пространство.

Аз примигнах насреща му, а той сведе поглед към ръцете си, лежащи в скута му.

– Искаш от *мен* да ти помогна с това?

Очите му срещнаха моите и аз отново зърнах в неговите онази нежност, надежда, и нещо в това изражение, насочено право към мен, ме накара да се почувствам добра и... полезна. Само за един бегъл миг се почувствах така, сякаш той виждаше в мен много *повече* от стегнат задник, както ме възприемаха всички останали мъже, които идваха в този клуб, за да ме зяпат.

– Разбира се, ще ти платя. Ще бъде извънработно занимание, нищо повече. *Дори няма да е нужно да сваляш дрехите си.*

Думите му ме отрезвиха, рязко връщайки ме отново към действителността, напомняйки ми, че той ме виждаше *точно* такава, както и останалите мъже, всъщност точно каквато *бях*. Твърдо издигнала защитните си прегради отново по местата им, аз се изправих, взех връзката с ключове, лежаща редом с мен на дивана, и я хвърлих към него. Той я улови с една ръка.

– Слушай, колкото и да не ми се ще да отхвърля платен ангажимент, аз не съм терапевт, ясно ли е? Ако искаш да се научиш как да докосваш някого, намери си гадже. Имаш хубав външен вид. Сигурна съм, че има много сладки, порядъчни момичета, които не биха имали нищо против да се упражняват с теб без заплащане.

Той също се изправи.

– Обидих те.

Засмях се.

– Захарче, не може да бъде обидена.

– Всеки може да бъде обиден.

В тона му прозвуча съжаление. Пъхна ръце в джобовете си, наклони глава по онзи свой начин и косата му отново падна на челото. Пръстите ме засърбяха да я отметна от очите му. *Какво не беше наред с мен?*

Усетих как кожата ми настръхва от безпокойство. Всичко в Гейбриъл ме караше да се чувствам неловко. Исках той да си тръгне.

– Ти не ме познаваш, Гейб. Благодаря за предложението за работа, но смятам да откажа. Пожелавам ти късмет с разрешаването на твоя малък проблем. Десетте минути изтекоха.

Той въздъхна, но не помръдна.

– Наистина съжалявам. Господи, това не протече по начина, по който го планирах.

– Сигурна съм, че е така.

Задържах вратата отворена.

Отвън Антъни седеше на един стол и увиваше бинт около ранената си ръка.

– Всичко наред ли е?

Аз кимнах рязко, докато Гейбриъл минаваше покрай мен. Той се спря, когато прекрачи прага, и отново се извърна към мен.

– Наистина съжалявам – повтори.

Скръстих ръце пред гърдите си и очите ми срещнаха неговите. Застанали толкова близо, можех да видя, че очите му бяха лешникови с медни жилки. Миглите му бяха гъсти и дълги, леко извити – мигли, заради които всяко момиче би убило.

Отстъпих крачка назад, увеличавайки още малко разстоянието помежду ни, и издишах.

– Всичко е наред. Наистина. Отново ти пожелавам късмет.

Той понечи да се извърне, но отново погледна назад.

– Може ли да ти задам още един въпрос?

Аз пристъпих от крак на крак.

– Разбира се.

– Какво си мислеше, когато ме погледна от сцената? Когато очите ни се срещнаха?

Намръщих се леко, готвейки се да отрека, че изобщо съм мислила каквото и да било, но реших, че това вече няма значение. Никога повече нямаше да го видя.

– Мислех, че не принадлежиш на това място.

И бях права.

Той застина неподвижно със загадъчно изражение, докато погледът му обхождаше лицето ми.

– Хм. Забавно – промърмори накрая. – Аз си мислех точно същото за теб.

Засмях се – кратък, презрителен звук.

– Е, в случая си сгрешил. Това е точно мястото, на което *принадлежда*, захарче.

– Гейбриъл.

Устните му леко се извиха нагоре, очите му се задържаха върху мен за малко по-дълго от един удар на сърцето, преди той да се извърне и да се отдалечи.